

Daniels bok - nummer åttitre

De fire generasjonene av laodikeisk adventisme: Oppløsningen av de tiltagende vederstyggelighetene

Jeff Pippenger

2024-02-16

Esekiel kapittel åtte fremstiller fire tiltagende vederstyggeligheter som representerer de fire generasjonene av laodikeisk adventisme. Opprøret i 1863 frembrakte en forfalskning av Habakkuks to tavler, slik Aron hadde frembrakt et forfalsket nidkjærhetsbilde med sin gullkalv nettopp på den tiden da Gud overgav De ti buds to tavler til Moses. Etter at laodikeisk adventisme hadde begynt arbeidet med å fjerne de grunnleggende sannheter, slik dette er fremstilt i William Millers drøm, begynte lederskapet i den første generasjonen å forkaste Bibelens autoritet, og deretter Profetiens Ånd. Opprøret hadde vokst til et punkt der Kelloggs spiritualisme (panteisme) kom inn i deres historie like før 1888.

Ved opprøret i 1888 nådde den spiritismen som er framstilt ved Esekiels bildekamre, et punkt hvor budbærerne fra Minneapolis, profetinnen og til og med Den Hellige Ånd ble forkastet.

«Vi har sett i vår erfaring at når Herren sender lysstråler fra den åpne døren i helligdommen til sitt folk, da setter Satan mange menneskers sinn i bevegelse. Men enden er ennå ikke. Det vil være dem som vil stå lyset imot og trenge ned dem som Gud har gjort til sine kanaler for å formidle lys. Åndelige ting blir ikke åndelig bedømt. Vekterne har ikke holdt tritt med Guds åpnende forsyn, og det virkelige himmelsendte budskap og budbærere blir foraktet.»

«Fra dette møtet vil det gå menn som gjør krav på å kjenne sannheten, men som samler omkring sine sjeler de klær som ikke er vevd på himmelens vevstol. Den ånd de har mottatt her, vil de bære med seg. Jeg skjelver for fremtiden for vår sak. De som ikke på dette sted gir etter for de beviser Gud har gitt, vil føre krig mot sine brødre som Gud bruker. De vil gjøre det svært vanskelig når anledninger kommer der de kan føre videre og fremover den samme slags strid som de hittil har vært engasjert i. Disse menn vil få anledninger til å bli overbevist om at de har kjempet mot Guds Hellige Ånd. Noen vil bli overbevist; andre vil holde fast ved sin egen ånd. De vil ikke dø fra selvet og la Herren Jesus komme inn i sine hjerter. De vil bli mer og stadig mer bedratt inntil de ikke kan skjelne sannhet og rettferdighet. Under en annen ånd vil de søke å legge over verket en form som Gud ikke vil godkjenne; og de vil søke å virkeliggjøre Satans egenskaper ved å ta kontroll over menneskesinn og slik kontrollere Guds verk og sak.»

«Hadde våre brødre fastet og bedt og ydmyket sine hjerter for Gud ved dette møtet, og satt seg ned rolig for å granske Skriftene sammen, da ville Gud ha blitt æret. Men den fordømmens ånd som ble brakt til dette møtet, stengte døren for Guds rikeste velsignelse, og de som hadde denne ånd, vil ikke være i en gunstig stilling til å se lys før de omvender seg for Gud og får en viss forståelse av hvor nær de har vært ved å krenke Den Hellige Ånd og ha en annen ånd.»
The 1888 Materials, 832.

Etter 1888 «skalv» søster White «for fremtiden til» Guds menighet og verk. Hun så at møtet ville føre til en vedvarende åndelig krigføring blant de menn som var ledere for laodikeisk adventisme, og striden om «det daglige» er bevis på at hennes forutsigelser ble oppfylt over nettopp den generasjonen. Det ble da ført en krigføring av menn som ikke «gav etter for de bevis Gud hadde gitt» for å stadfeste «det himmelsendte budskap og budbærere», og disse menn førte krig mot «Guds Hellige Ånd». Den andre generasjonen så hvordan forlaget og sanatoriet ble brent til grunnen av ildene fra Guds dom.

«I dag mottok jeg et brev fra eldste Daniells angående ødeleggelsen av Review-kontoret ved brann. Jeg føler stor sorg når jeg tenker på det store tapet for saken. Jeg vet at dette må være en meget prøvende tid for brødrene som har ansvaret for arbeidet, og for kontorets ansatte. Jeg lider med alle som lider. Men jeg ble ikke overrasket over det sørgelige budskapet, for i nattens syner har jeg sett en engel stå med et sverd som av ild utstrakt over Battle Creek. En gang, om dagen, mens pennen var i min hånd, mistet jeg bevisstheten, og det syntes som om dette flammende sverdet vendte seg først i én retning og så i en annen. Ulykke syntes å følge på ulykke fordi Gud ble vanæret ved menneskers påfunn for å opphøye og forherlige seg selv.»

«I morges ble jeg drevet ut i alvorlig bønn om at Herren måtte lede alle som er knyttet til Review and Herald-kontoret, til å ransake med flid, så de kan se på hvilke områder de har tilsidesatt de mange budskap Gud har gitt.

For en tid siden bad brødrene ved Review-kontoret om mitt råd angående oppføringen av en annen bygning. Da sa jeg at dersom de som gikk inn for å føye enda en bygning til Review and Herald-kontoret, hadde fremtiden lagt ut for seg, dersom de kunne se hva som ville komme til å skje i Battle Creek, ville de ikke stille noe spørsmål om å reise en annen bygning der. Gud sa: «Mitt ord er blitt foraktet; og jeg vil vende om og omvelte.»

«På Generalkonferansen, som ble holdt i Battle Creek i 1901, gav Herren sitt folk bevis på at Han kalte til reformasjon. Sinn ble overbevist, og hjerter ble berørt; men et grundig verk ble ikke utført. Dersom hårdnakkede hjerter den gang hadde brutt sammen i bot for Gud, ville man ha sett en av de største åpenbarelsene av Guds kraft som noen gang er blitt sett. Men Gud ble ikke æret. Hans Ånds vitnesbyrd ble ikke aktet på. Mennesker skilte seg ikke fra de skikker som sto i klar motsetning til sannhetens og rettferdighetens prinsipper, som alltid bør opprettholdes i Herrens verk.»

«Budskapene til menigheten i Efesos og til menigheten i Sardes er ofte blitt gjentatt for meg av Ham som gir meg undervisning for sitt folk. ‘Skriv til engelen for menigheten i Efesos: Dette sier Han som holder de sju stjerner i sin høyre hånd, Han som vandrer midt iblant de sju gull-lampestaker: Jeg vet om dine gjerninger og ditt arbeid og din tålmodighet, og hvordan du ikke kan tåle dem som er onde; og du har prøvd dem som sier at de er apostler, og ikke er det, og du har funnet at de er løgnere; og du har holdt ut, og du har tålmodighet, og for mitt navns skyld har du arbeidet og ikke blitt trett. Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet. Husk derfor hva du er falt fra, og omvend deg, og gjør de første gjerninger; ellers kommer jeg snart over deg og vil flytte din lampestake bort fra dens sted, dersom du ikke omvender deg.’ Åpenbaringen 2:1–5.»

«Og skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier han som har Guds sju ånder og de sju stjerner: Jeg vet om dine gjerninger, at du har navn av å leve, men er død. Våk, og styrk det som er igjen, det som holder på å dø; for jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for Gud. Kom derfor i hu hvordan du har tatt imot og hørt, og hold fast ved det, og omvend deg. Dersom du derfor ikke våker, skal jeg komme over deg som en tyv, og du skal ikke vite i hvilken time jeg kommer over deg.» Åpenbaringen 3:1–3.

«Vi ser oppfyllelsen av disse advarslene. Aldri har Skriftene blitt mer bokstavelig oppfylt enn disse.»

«Mennesker kan oppføre de mest omhyggelig konstruerte, ildfaste bygninger, men ett berøring av Guds hånd, én gnist fra himmelen, vil feie bort ethvert tilfluktssted.»

«Det er blitt spurt om jeg har noen råd å gi. Jeg har allerede gitt det råd som Gud har gitt meg, i håp om å forhindre at det flammende sverd som hang over Battle Creek, skulle falle. Nå er det jeg fryktet, kommet – nyheten om brannen i Review and Herald-bygningen. Da denne nyheten kom, følte jeg ingen overraskelse, og jeg hadde ingen ord å si. Det jeg fra tid til annen har måttet si som advarsler, har ikke hatt noen virkning annet enn å forherde dem som hørte, og nå kan jeg bare si: Jeg er så lei meg, så inderlig lei meg, at det var nødvendig at dette slaget måtte komme. Det er gitt lys nok. Dersom det ble handlet etter, ville ytterligere lys ikke være nødvendig.» Testimonies, bind 8, 97–99.

Den andre generasjonen av adventismen var ingen seier, og i oppfyllelse av Esekiel kapittel åtte fortsatte opprøret bare å tilta.

«Ved skrevne budskap og ved ild har Herren erklært at han ønsker at hans folk skal flytte ut fra Battle Creek. Måtte Gud hjelpe oss til å høre hans røst. Betyr det ingenting for oss at våre to store institusjoner i Battle Creek ble lagt øde ved ild? Dere kan si: 'Men det nye sanatoriet har mange pasienter.' Ja; men selv om det var mange tusen pasienter der, ville dette ikke være noe argument for at vårt folk skulle bygge hjem i Battle Creek og bosette seg der.»

«Fristelsene øker. Mennesker forkaster det lyset som Gud har sendt i sitt Ånds vitnesbyrd, og de velger sine egne påfunn og sine egne planer. Vil mennesker fortsette å skille seg fra Gud? Må han åpenbare sin mishag på en enda tydeligere måte enn han allerede har gjort?» Pamphlets, SpTB06, 45.

Menn valgte «sine egne innretninger og sine egne rådslagninger», slik det er framstilt ved de sytti eldste i billedkamrene i Esekiel kapittel åtte, som forkynte: «Herren ser oss ikke.» Herren oppreiste en profetinne og gav henne «åpne syner» i nøyaktig førti år, inntil 1884. Han satte sin underskrift på denne gaven, for han gav den og avsluttet den i en by ved navn Portland, og han gav den i førti år. Like før opphøret av «åpne syner» begynte de gamle menn å undergrave Bibelens og Profetiens Ånds autoritet i 1881 og 1882. De «åpne syner» opphørte så i 1884, og fire år senere ble Korahs, Datans og Abirams opprør gjentatt ved Generalkonferansen i 1888.

Opprøret i 1888 frembrakte en opptrapping av opprør som førte til at Gud grep direkte inn i den laodikeiske adventismens historie idet Han brente ned forlagsvirksomheten og helsearbeidet. Likevel avskrekket ikke disse direkte dommene det opprøret som allerede var i gang. I 1919 fant

det sted en bibelkonferanse, der en av den andre generasjonens fremste opprørere, William Warren Prescott, teologen utdannet ved den frafalne protestantismens universiteter, var den fremste lederen i å fremme det sataniske syn som hevdet at «det daglige» representerte Kristi helligdomstjeneste, og holdt en rekke presentasjoner.

Historien fastslår at Prescott på den bibelkonferansen i 1919 fremholdt et evangelium som bestod i å fjerne enhver læresetning fra millerittenes profetiske budskap. Han forsøkte til og med å fjerne de to tusen tre hundre dagene, men klarte ikke å gjennomføre det. Likevel fremholdt han et evangelium som var fullstendig blottet for millerittenes profetiske forståelser. Hans evangelium ble forkastet på møtet, men likevel besluttet disse blinde lederne å ta hans rekke av fremlegg og utforme dem til en bok med tittelen, *The Doctrine of Christ*. Den boken ble symbolet på ankomsten av den tredje generasjonen av laodikeisk adventisme.

Boken representerer et annet evangelium enn millerittenes evangelium i Habakkuk kapittel to, og Paulus underretter oss om at et annet evangelium slett ikke er noe evangelium.

Jeg undrer meg over at dere så snart lar dere vende bort fra ham som kalte dere ved Kristi nåde, til et annet evangelium; som ikke er et annet. Men det finnes noen som forvirrer dere og vil forvrengte Kristi evangelium. Men om så vi, eller en engel fra himmelen, forkynner dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet. Som vi før har sagt, så sier jeg nå igjen: Om noen forkynner dere et annet evangelium enn det dere har mottatt, han være forbannet. Galaterne 1:6–9.

Adventismens tredje generasjon er representert ved Esekiels tredje styggedom, der kvinnene gråter over Tammus. Tammus var en mesopotamisk guddom knyttet til fruktbarhet og vegetasjonens sykluser. Tammus ble iblant fremstilt som en hyrde eller en ung mann, forbundet med de skiftende årstidene og veksten av avlinger. Tammus' død og påfølgende oppstandelse var knyttet til jordbrukskalenderen. Ifølge mytologien ville Tammus dø eller forsvinne i sommermånedene, noe som ble sett som et bilde på vegetasjonens visning i den varme, tørre årstiden. Gråten over Tammus var et sørgeritual som innebar å klage over Tammus' død eller forsvinning i sommermånedene, etterfulgt av glede over hans oppstandelse, som symboliserte fornyelsen av vegetasjonen og jordbrukslivet.

Gråten over Tammus representerer et falskt budskap om siste regn, hvilket er det W. W. Prescotts evangelium representerte. Fjerningen av det profetiske grunnlaget, som begynte i opprøret i 1863, nådde i 1919 et punkt hvor laodikeisk adventisme tillot at det falske evangeliet ble etablert. Dette falske evangeliet var fullt og helt basert på metodologien til frafallen protestantisme. Dets opprinnelige arkitekt var W. W. Prescott, og som med William Miller var begge menns evangelium basert på deres grunnleggende forståelse av «det daglige» i Daniels bok. Begge evangelier er fremstilt i avsnittet i 2 Tessalonikerbrev hvor Miller først oppdaget at «det daglige» representerte hedenskap. I avsnittet finnes en klasse representert ved Miller, som tar imot sannheten Paulus la fram, og en annen klasse som ikke eier kjærlighet til sannheten.

En klasse i de siste dager, representert ved Miller, «erkjenner» og mottar det sene regn, og en annen klasse, representert ved Prescott, mottar kraftig villfarelse. Den kraftige villfarelsen de

mottar, er grunnlagt på et falskt evangelium, som slett ikke er noe evangelium, og den identifiserer et falskt budskap om det sene regn. Slik er Esekiels tredje styggedom kvinnene (menighetene i den laodikeiske adventisme), som gråter over Tammus. Deres sommertårer (regn) skal frembringe høstens frukt.

Skjelningen mellom to typer budskap om senregnet gjennomsyrrer Bibelen og Profetiens Ånd. Bibelen fastslår gjentatte ganger at regnet blir holdt tilbake fra et ulydig folk.

De sier: Dersom en mann skiller seg fra sin hustru, og hun går fra ham og blir en annen manns, skal han da vende tilbake til henne igjen? Ville ikke det landet bli storlig vanhelliget? Men du har drevet hor med mange elskere; og likevel, vend tilbake til meg, sier Herren. Løft dine øyne opp mot haugene og se hvor du ikke er blitt besøvet. Ved veiene har du sittet og ventet på dem, lik en araber i ørkenen; og du har vanhelliget landet med ditt horeliv og med din ondskap. Derfor er regnskyllene blitt holdt tilbake, og det har ikke kommet noe vårregn; men du hadde en skjøges panne, du nektet å skamme deg. Jeremia 3:1–3.

Laodikeisk adventisme begynte å drive hor i 1863, og siden den gang har regnskurene blitt holdt tilbake. De nekter å skamme seg over sitt opprør, og denne mangel på ydmykhet frembringer en skjøges panne, og skjøgen i Bibelens profeti er pavedømmet. Den tredje generasjon er der det avsluttende verk med å forberede seg til å bøye seg for den romerske skjøges merke fullbyrdes. Forberedelsen for den fjerde generasjon fullbyrdes i den tredje generasjon ved et forfalsket budskap om sildigregnet. Som med opprøret i 1863 og opprøret i 1888, står opprøret i 1919 på linje med 11. september 2001, for da bygningene i New York City falt ned, steg den mektige engelen i Åpenbaringen atten ned, og det ekte sildigregnet begynte.

«Sildigregnet skal falle over Guds folk. En mektig engel skal stige ned fra himmelen, og hele jorden skal opplyses av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.

Da senregnet begynte, ville de eldgamle menn i laodikeisk adventisme ikke gjenkjenne det som senregnet, for de var blitt indoktrinert av et falskt budskap om senregnet, framstilt av Esekiel som kvinnene som gråter over Tammus, og i anvendelse som et budskap om fred og trygghet.

«Bare de som lever i samsvar med det lys de har, vil motta større lys. Med mindre vi daglig går framover i å virkeliggjøre de aktive kristne dyder, skal vi ikke gjenkjenne Den Hellige Ånds manifestasjoner i senregnet. Det kan falle på hjerter overalt omkring oss, men vi skal ikke skjelne eller motta det.» Testimonies to Ministers, 507.

Det var umulig for folkets voktere å erkjenne den sene regns ankomst, for deres falske evangelium om et falskt senregn fornektet muligheten for noen åpenbaring av Guds kraft slik den hadde vært i tidligere tidsaldre.

«Det skal i menighetene være en vidunderlig manifestasjon av Guds kraft, men den vil ikke virke på dem som ikke har ydmyket seg for Herren og åpnet hjertets dør ved bekjennelse og omvendelse. I manifestasjonen av den kraft som opplyser jorden med Guds herlighet, vil de bare se noe som de i sin blindhet anser som farlig, noe som vil vekke deres frykt, og de vil ruste seg til å stå det imot. Fordi Herren ikke virker i samsvar med deres forestillinger og

forventninger, vil de motsette seg verket. «Hvorfor,» sier de, «skulle ikke vi kjenne Guds Ånd, når vi har stått i verket så mange år?»—Fordi de ikke tok imot advarslene, bønnene i Guds budskap, men vedholdende sa: «Jeg er rik og har overflod og har ikke behov for noe.» Talent og lang erfaring vil ikke gjøre mennesker til lyskanaler, med mindre de stiller seg under de klare strålene fra Rettferdighetens Sol og blir kalt og utvalgt og beredt ved Den Hellige Ånds utrustning. Når mennesker som håndterer hellige ting, ydmyker seg under Guds mektige hånd, vil Herren opphøye dem. Han vil gjøre dem til menn med åndelig dømmekraft—menn rike på hans Ånds nåde. Deres sterke, selviske karaktertrekk, deres stahet, vil bli sett i lyset som skinner fra verdens Lys. «Jeg vil komme over deg i hast og flytte din lysestake bort fra dens sted, dersom du ikke omvender deg.» Hvis dere søker Herren av hele deres hjerte, skal han la seg finne av dere.» Review and Herald, 23. desember 1890.

De eldste i Esekiel kapittel åtte tok imot et evangelium om fred og trygghet i 1919, og da 11. september 2001 kom, ble frukten av dette tiltagende opprøret åpenbart i deres manglende evne til å gjenkjenne den sene regns ankomst. I historien som begynner ved endetiden i 1989, gjentok Gud den millerittiske bevegelsen til punkt og prikke. Miller var et symbol på Elia, og Elia hadde uttrykkelig sagt til Akab at det ikke skulle komme regn, uten etter Elias ord.

Vi vil fortsette vår behandling av adventismens tredje generasjon i den neste artikkelen.

«Den klasse som ikke føler sorg over sin egen åndelige tilbakegang, og heller ikke sørger over andres synder, skal bli etterlatt uten Guds segl. Herren gir sine sendebud, mennene med ødeleggelsesvåpen i sine hender, befaling: ‘Go ye after him through the city, and smite: let not your eye spare, neither have ye pity: slay utterly old and young, both maids, and little children, and women: but come not near any man upon whom is the mark; and begin at My sanctuary. Then they began at the ancient men which were before the house.’»

«Her ser vi at menigheten — Herrens helligdom — var den første som fikk kjenne slaget av Guds vrede. De gamle menn, de som Gud hadde gitt stort lys, og som hadde stått som voktere over folkets åndelige interesser, hadde sveket den tillit som var vist dem. De hadde inntatt det standpunkt at vi ikke behøver å vente mirakler og det tydelige åpenbarelsen av Guds kraft som i tidligere dager. Tidene har forandret seg. Disse ordene styrker deres vantro, og de sier: Herren vil verken gjøre godt eller gjøre ondt. Han er for barmhjertig til å hjemsøke sitt folk med dom. Slik er ropet: ‘Fred og trygghet’ fra menn som aldri mer vil heve sin røst som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hundene, som ikke ville gjø, er de som får kjenne den rettferdige hevn fra en krenket Gud. Menn, unge kvinner og små barn omkommer alle sammen. »

«De vederstyggeligheter som de trofaste sukket og ropte over, var alt som kunne skjernes av begrensede øyne; men de langt verste synder, de som vakte den rene og hellige Guds nidkjærhet, var ikke åpenbart. Den store hjertegransker kjenner hver synd som i det skjulte blir begått av dem som gjør urett. Disse menneskene kommer til å føle seg trygge i sine bedrag og sier, på grunn av Hans langmodighet, at Herren ikke ser, og handler deretter som om Han hadde forlatt jorden. Men Han vil avsløre deres hykleri og åpne for andres øyne de synder som de var så omhyggelige med å skjule.»

Ingen overlegenhet i rang, verdighet eller verdslig visdom, ingen stilling i hellig embete, vil bevare mennesker fra å ofre prinsippet når de overlates til sine egne svikefulle hjerter. De som har vært ansett som verdige og rettferdige, viser seg å være anførere i frafallet og eksempler på likegyldighet og misbruk av Guds barmhjertighet. Deres onde ferd vil Han ikke lenger tåle, og i sin vrede handler Han med dem uten barmhjertighet.

«Det er med motvilje at Herren trekker sitt nærvær tilbake fra dem som er blitt velsignet med stort lys, og som har følt Ordets kraft når de tjente andre. De var en gang Hans trofaste tjenere, begunstiget med Hans nærvær og ledelse; men de vendte seg bort fra Ham og førte andre vill, og derfor blir de lagt inn under den guddommelige mishag.» Testimonies, bind 5, 211, 212.